

PAAVO-SEDÄN PELTO

Lapsuusmuisto 1950-luvun lopulta

Setäni Paavo vietti usein kesää kotonani Punkalaitumella. Hän asui muualla veljensä perheen ja äitinsä kanssa. Maatalon töissä hänestä oli apua, mutta hän tarvitsi ohjausta. Hänet neuvottiin hakkaamaan läheistä koivikkoa paljaaksi. Siitä syntyikin lasten suussa Paavo-sedän pelto.

Yhtenä päivän ruokataujan aikaan kuului radiosta Hiski Salomaan kaihoisa laulu Lännen lokari. Paavo puhkesi nauruun ja kyyneliin yhtä aikaa. Niin kovin tuo esitys häntä kosketti.

Muistan vieläkin elävästi olleeni

iloinen Paavo-sedän puolesta, että hän sai lempikappalettaan kuunnella. Musiikki kosketti silloin meitä molempia ja Lännen lokari liikuttaa minua elämäni loppuun.

Paavo-sedän pellolla laidunnettiin vasikoita tai hevosta, tuskin viljeltiin koskaan mitään.

Muistan vasikan ahmaisseen kosteaan turpaansa yhden hienoimmista paperinukeistani.

1960-luvulla tuolle nurmelle kehiteltiin urheilukenttä korkeus- ja seiväshyppypaikkoineen. Sisarukset, serkut ja kaverukset urheilivat kesäiltoina.

Pellolla oli myös petollinen kuoppa, jossa keväisin oli runsaasti sulavettä. Sinne ainakin yhden kerran molskahdin.

Talvisin kantohangella retkeilin siskoni kanssa. Äidiltä saimme voileipiä ja kaakaota mukaan. Taivalsimme palstan taakse koivikkoon, kuitenkin niin että koti näkyi ja ryhdyimme nauttimaan eväitä.

Lumipyryn aikaan leikimme pakolaisperheleikkiä Paavo-sedän pellolla: nukke käärrittiin säkkiräätäsiin, laitettiin kelkkaan ja me olimme tietysti isä ja äiti. Tulvakuoppa olikin nyt suojaisa luola, jossa voimme leiriä. Luultavasti leikki juonsi juurensa Joosefista, Mariasta ja Jeesus-lapsista.

Paavo-sedän pelto on nyt tsehoilainen koivikko, jota harvenne-

taan silloin tällöin. Muistot säilyvät meidän mielissämme.

Tulevat polvet voivat tavoitella menneen ajan, jos me kerromme muistoistamme ja taltioimme niitä. Nykyään on mitä hienoimmat mahdollisuudet tehdä vaikka nettisivuille tai cd-rompuille oma kotipaikkahistoriansa, johon voi liittää pieniä kertomuksia. Omakustanteet ovat yleistyneet.

Oli se koti ollut Karjalassa tai asutustila toisaalla Suomessa: mikään muistelu ei ole liian vaatimaton oman perheen ja suvun historiaan liitettäväksi!

Katariina Ahtiainen

Muistele, kirjoita paperille!

Suvun historia on pieniä tarinoita, muutamista käsin kirjoitetuista riveistä laajoihin muistelmiin. Runonlaulajien heimoa tai ei – harva meistä rallattelisi nykyajan lönnroteille moniaita tunteja muistojaan.

Sukukirja kaipaa pieniä kertomuksia evakkovuosilta ja uusilta asuinsijoilta. Älä vähättele kokemaasi vaan kerro se muillekin! Ota kynä käteen ja pieni pala paperia. Tietokoneellakin saa kirjoittaa. :-)

Karjalaisuus ei päättynyt talvisodan ensimmäiseen päivään 30.11.1939. Elämä jatkui 1950-luvullakin – ja jatkuu yhä!

Karjalan liiton yhtenä tämän vuoden teemana on uuden elämän alku uusilla tanhuvilla. Siitä riittää muistoja meilläkin, jotka emme ole kadotettua Karjalaa ennen 1990-lukua nähneetkään.

Kirjatoimikunnan yhteystiedot lehden takaosassa.